

Striden om Sollefteå sjukhus

Någonstans går alltid gränsen. Sedan Sollefteå BB lagts ned ockuperar medborgarna sjukhuset. Kanske ger protesterna resultat.

Text: Carin Flemström | [Prenumerera](#) | Artikel i SocialPolitik nr 1 2017

Även om jag bor på Dalarö utanför Stockholm är jag fastighetsägare i Sollefteå. Därför var det naturligt att ställa upp på ett pass i ockupationen av sjukhuset som protest mot stängningen av BB. Sällan har jag mött en sådan kärlek för en politisk handling. Alla hejade på. Sjukhusbesökare i blåkläder eller fina kappan, med barnvagnar och rullatorer kramade och hade med hembakat och stickade mössor till försäljning. Bygdens företagare kom med frukt och pizza och hade ordnat såväl tv som kaffeautomat.

Uppvuxen i Härnösand, nedanför där den mäktiga Ångermanälven rinner ut i Östersjön, vet jag att Ådalens huvudstad inte är Sundsvall, och knappt ens Härnösand. Utan Sollefteå, vattenkraften och skogens kommun med 4 000-åriga hållristningar vid Nämforsen.

Det var inte länge sedan striden stod om Härnösands sjukhus. Nu står den om Sollefteå och även i viss mån Örnsköldsviks sjukhus.

Sollefteå som kunnat vara en av de rikaste kommunerna om vi haft samma landsbygdspolitik som Norge där kommuner och landsting får behålla en del av vad skogen och vattenkraften ger. Perspektiven vänds.

Vi har en politik där norra Sverige alltmer behandlas som en råvaruproducerande koloni.

Sverige spricker. En farlig tankevärld är att stort alltid är bäst. Egentligen är det ofta tvärtom. Och när det gäller sjukvård har lilla Sollefteå sjukhus toppresultat för BB och

hjärtvård.

Västernorrlands landsting har dock landets näst högsta överbeläggning och ett stort underskott. Därav lösningen att lägga ner de mindre sjukhusen och proppa in fler i redan överbelastade Sundsvall. Med en minskande patientsäkerhet som följd.

Redan efter tre veckor kom den första bilfödseln. Barnaföderskan hänvisades till Örnsköldsviks BB, 12 mil bort och med bitvis dålig väg medan Sundsvalls sjukhus låg drygt 9 mil från hemmet. Varför? Överbeläggning, personalbrist? Det här talar än mer mot nedläggningen. Sollefteå 2,9 km bort.

Något som åtminstone kvinnor tänker på när alla säger "skönt att det ändå gick bra" är att visst, det värsta inträffade inte – men ingen som såg den förgråtna mamman i tv kan väl säga att det gick bra? Hon berättade om förnedring och rädsla. Kommer hon någonsin våga skaffa barn mer? Hur är det att alltid minnas sin förlossning med skräckkänslor? Någon gång kan traumat leda till svårigheter att knyta än till barnet. En förlossning är inte en händelse man bara skakar av sig.

När man berövar människor det minimum av trygghet som en tillgänglig sjukvård innebär, då brister något även hos tålmodiga norrlänningar. Hit men inte längre. Någonstans börjar anhängarna av centralism och storskalighet förstå att de utmanat det mest existentiella och att vreden inte går att stoppa.

Så nu ska alternativ drift utredas – det som Sollefteå kommuns politiker och befolkning föreslagit sedan lång tid tillbaka. Nu gäller det att inte släppa taget!

Carin Flemström